

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2020 r.

Sąd Rejonowy w Opolu Lubelskim – I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Jakub Petkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2020 r. w Opolu Lubelskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Towarzystwa (...) S. A. w W.

z udziałem dłużnika (...).SA. (...) sp. z o.o. w R.

w przedmiocie skargi wierzyciela na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Opolu Lubelskim Kamila Kamińskiego w sprawie GKm 94/20 w postaci postanowienia z 30 marca 2020 r.

postanawia:

I. uchylić zaskarżone postanowienie w całości i przekazać sprawę Komornikowi celem dalszego prowadzenia;

II. zasądzić od (...).SA. (...) sp. z o.o. w R. na rzecz Towarzystwa (...) S. A. w W. kwotę 130 (130) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 80 (80) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Asesor sądowy Jakub Petkiewicz

UZASADNIENIE

W dniu 24 kwietnia 2020 roku do tut. Sądu wpłynęła skarga wierzyciela Towarzystwa (...) S. A. w W. na na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Opolu Lubelskim Kamila Kamińskiego w sprawie GKm 94/20 w postaci postanowienia z 30 marca 2020 r. Postanowieniem tym Komornik umorzył postępowanie oraz rozstrzygnął o jego kosztach.

W skardze wierzyciel stwierdził, że egzekwowana należność nie była objęta układem w przyspieszonym postępowaniu układowym prowadzonym wobec dłużnika, więc jej egzekucja nie sprzeciwiała się przepisom Prawa restrukturyzacyjnego. Była to bowiem wierzytelność z tytułu kosztów procesu zasądzonych już po otwarciu postępowania układowego. Wierzyciel wniósł także o zasądzenie od dłużnika kosztów postępowania skargowego.

W odpowiedzi na skargę Komornik uznał ją za bezzasadną, wnosząc o jej oddalenie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Opolu Lubelskim Kamil Kamiński prowadził pod sygn. akt GKm 94/20 postępowanie egzekucyjne z wniosku Towarzystwa (...) S.A. w W.. Wniosek egzekucyjny wpłynął do Komornika 17 marca 2020 r. i obejmował wyłącznie zasądzone w tytule wykonawczym koszty procesu (4280 zł) oraz koszty uzyskania klauzuli wykonalności (120 zł). Podstawą egzekucji był nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy 30 sierpnia 2019 r. (XVI GNC 9309/19). W nakazie tym zasądzono na rzecz powoda (wierzyciela) od pozwanego (dłużnika) wskazane wyżej koszty procesu, a następnie przyznano koszty postępowania klauzulowego (k. 1-3 akt GKm).

Postanowieniem z 9 sierpnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Radomiu w sprawie V GR 3/19 otworzył przyspieszone postępowanie układowe wobec (...).SA. (...) sp. z o.o. w R. (k. 33-34 akt GKm).

Postanowieniem z 30 marca 2020 r. Komornik umorzył postępowanie na podstawie art. 824 § 1 kt 2 kpc w zw. z art. 259 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego, ustalił koszty postępowania na kwotę 460,63 zł i obciążył nimi w całości wierzyciela (k. 42 akt Km).

Zgodnie z art. 259 ust. 1 ustawy z 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, który był podstawą postanowienia Komornika, wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia wynikającego z wierzytelności objętej z mocy prawa układem jest niedopuszczalne po dniu otwarcia przyspieszonego postępowania układowego.

W myśl art. 150 Prawa restrukturyzacyjnego układ obejmuje:

- 1) wierzytelności osobiste powstałe przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej;
- 2) odsetki za okres od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego;
- 3) wierzytelności zależne od warunku, jeżeli warunek ziścił się w czasie wykonywania układu.

Za dzień otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ustawa uznaje dzień wydania postanowienia o otwarciu przyspieszonego postępowania układowego, postępowania układowego lub postępowania sanacyjnego (art. 189 ust. 1 p.r.). Zgodnie z art. 76 ust. 1 p.r., spis wierzytelności obejmuje wszelkie wierzytelności osobiste wobec dłużnika, o ile powstały one przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.

Przepis art. 151 ust. 1 i 2 wymienia wierzytelności, których układ nie obejmuje, są to przy tym wierzytelności, które co do zasady należą do jednej z kategorii, o których mowa w art. 150.

Jednocześnie otwarcie przyspieszonego postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądownoadministracyjnych i przed sądami polubownymi w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności (art. 257 p.r.). Tym samym ustawa nie wprowadza żadnych restrykcji związanych z dalszym prowadzeniem lub wszczynaniem po otwarciu przyspieszonego postępowania układowego postępowań sądowych, w tym również nie wprowadza odmiennej regulacji dotyczącej orzekania o kosztach postępowania również wówczas, gdy nie było przeszkód do umieszczenia wierzytelności w całości w spisie wierzytelności – odmiennie niż art. 276 dotyczący „zwykłego” postępowania układowego (A. Hrycaj, Komentarz do art. 257 Prawa restrukturyzacyjnego (w:) Prawo restrukturyzacyjne, Komentarz, WK 2017).

Pojęcie „roszczenia wynikającego z wierzytelności objętej z mocy prawa układem”, o którym mowa w art. 259 ust. 1 p.r. należy interpretować tylko i wyłącznie jako roszczenie w znaczeniu procesowym (zgłoszone w postępowaniu zabezpieczającym lub egzekucyjnym) stanowiące bezpośredni odpowiednik roszczenia w znaczeniu materialnym, tj. wierzytelności objętej z mocy prawa układem. Tym samym to objęcie danej wierzytelności z mocy prawa układem przesądza o niedopuszczalności jej egzekwowania. Inaczej bowiem zakaz prowadzenia egzekucji dotyczyłby nie tylko należności objętej układem, ale także różnego rodzaju związanych z nią należności akcesoryjnych, których układ nie obejmuje. Taki zakaz nie miałby żadnego uzasadnienia (zwłaszcza że jednocześnie możliwa jest egzekucja należności objętych układem nie z mocy prawa, ale za zgodą wierzyciela – art. 151 ust. 2 i 3 p.r.).

Przedstawione uwagi prowadzą do wniosku, że zakaz egzekucji, o którym mowa w art. 259 ust. 1 p.r., dotyczy tylko tych należności, które objęte są z mocy prawa układem, a więc przede wszystkim powstałych przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego (art. 150 pkt 2 i 3 p.r. nie znajdują w sprawie zastosowania).

Odnosząc powyższe do zasądzonych kosztów procesu, należy po pierwsze przypomnieć, że orzeczenie sądu dotyczące tych kosztów ma charakter konstytutywny (uchwały Sądu Najwyższego: z 10 lutego 1995 r. III CZP 8/95, z 31 stycznia 1996 r. III CZP 1/96).

Zasada akcesoryjności formalnej obowiązku zwrotu kosztów procesu oznacza tyle, że koszty te mogą powstać wyłącznie w związku z prowadzonym postępowaniem sądowym, obowiązek ich zwrotu jest zależny od wyniku sprawy, a rozstrzygnięcie o nim staje się aktualne dopiero przy wydawaniu orzeczenia kończącego sprawę w instancji (postanowienie SN z 3 czerwca 1971 r. I CZ 57/71; uchwała SN z 20 maja 2011 r. III CZP 16/11).

Taki charakter kosztów nie oznacza w żadnym razie, że bezwzględnie dzielą one los należności głównej. Nie są one należnością uboczną w rozumieniu art. 451 kc, lecz odrębnym długiem, stanowią odrębną od świadczenia głównego wierzytelność i o tym, czy są przedmiotem przelewu decydują strony tej czynności (wyrok SN z 7 czerwca 2002 r. IV CKN 1155/00; wyrok SA w Warszawie z dnia 29 grudnia 2005 r., I ACa 671/05).

Oznacza to, że w przypadku zasądzonych kosztów procesu należy dokonać odrębnej oceny co do tego, czy roszczenie z tego tytułu powstało przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego. Skoro orzeczenie o kosztach ma charakter konstytutywny, to jeśli koszty te zasądzono po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego, układ ich nie obejmuje i możliwa jest ich egzekucja.

Trudno też nie zauważyć, że ustawodawca wprowadził wyraźny wyjątek od zasady wyrażonej w art. 150 pkt 1 p.r., obejmując układem należność uboczną w postaci odsetek, również za okres od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego (art. 150 pkt 2 p.r.). Tym samym brak takiego uregulowania co do kosztów procesu nie jest luką i nie ma podstaw, aby wyjątki od powyższej zasady wprowadzać w drodze wykładni rozszerzającej.

Odosobniony wyrażony w piśmiennictwie pogląd, jakoby koszty procesu zasądzone po otwarciu postępowania miałyby być objęte układem, nie został poparty żadną argumentacją.

Teoretyczne rozważania o istniejącym jeszcze przed rozstrzygnięciem o kosztach roszczeniem o ich zwrot nie mają dla sprawy znaczenia, przedmiotem egzekucji w niniejszej sprawie jest bowiem siłą rzeczy tylko należność wynikająca z rozstrzygnięcia sądu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnia art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 770 § 1 kpc. Obejmują one opłatę od skargi (50 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika wierzyciela (80 zł - § 8 pkt 8 rozporządzenia MS z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Mając powyższe na uwadze, postanowiono jak w sentencji.

Asesor sądowy Jakub Petkiewicz

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w Rep.,
2. odpis postanowienia doręczyć pełn. wierzyciela;
3. odpis postanowienia z odpisem skargi oraz pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia zażalenia (do tutejszego Sądu w ciągu tygodnia od doręczenia) doręczyć dłużnikowi;
4. po uprawomocnieniu się postanowienia zwrócić Komornikowi akta Km – z odpisem postanowienia, z zaznaczeniem, że jest ono prawomocne.

Asesor sądowy Jakub Petkiewicz